20 Ιανουαρίου 2026

Μοναχή Μαρία Στυλιανοπούλου (“Μαρία η ψηλή”, † 20 Ιανουαρίου)

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές

Φέτος κλείνουν 18 χρόνια από την εις Κύριον εκδημίαν της Μοναχής Μαρίας Στυλιανοπούλου (γνωστή σε όλους ως Μαρία η ψηλή).

Ο Κύριος της ζωής και του θανάτου παρέλαβε πλησίον του την πιστήν δούλην του Μαρίαν εις την ουράνιον βασιλείαν Του προς ανάπαυσιν και ευφροσύνην αιώνιον. Καίτοι έπασχε καθ΄ όλην την διάρκεια της ζωής της από βαρυτάτην νόσον, εν τούτοις διήλθε τον επί γης μαρτυρικόν της βίον με ζήλον θαυμαστόν, με υπομονήν ιώβειον, με έργα αγάπης προς τον πλησίον, με ιεραποστολική δράσι και προσφορά. Επέτυχε με την βοήθεια του Κυρίου να ευαρεστήση στον Θεό και τους ανθρώπους. Καίτοι δεν είχε υλικά αγαθά και ασφαλή υγεία ήταν πλούσια σε πίστη και ευσέβεια, σε αρετές και έργα ευποιΐας. Ήταν απλή στους τρόπους, ταπεινή κατά την καρδιά, γεμάτη αγάπη Χριστού προς τον συνάνθρωπον και διατελούσε σε πνευματική εγρήγορσι, προσευχή, μελέτη του θείου λόγου και των πατερικών έργων. Έσπειρε εδώ στην γη με δάκρυα, και θερίζει ήδη με αγαλλίαση στους ουρανούς.

Άξιον υπογραμμίσεως είναι το γεγονός ότι ασπάστηκε και το Μοναχικό Σχήμα. Αυτή της η πράξις αποτελεί ομολογία πίστεως και αγάπης προς τον Θεόν.

Προσωπογραφία μακαριστής Μοναχής Μαρίας Στυλιανοπούλου (20/07/1947 – 20/01/1998)

Image not found or type unknown

Προσωπογραφία μακαριστής Μοναχής Μαρίας Στυλιανοπούλου (20/07/1947 – 20/01/1998)

Είθε και εμείς, αγαπητοί, να επιδείξουμε τον ζήλον διά την τήρησι των εντολών

του Θεού, την απόκτησι των αρετών και αξιοποιήσουμε τον χρόνον της ζωής μας, όπως και η αξιομακάριστος και αείμνηστος εν Χριστώ αδελφή μας Μαρία, το «διαμάντι» του Χριστού στην εποχή μας.

Βιογραφικά στοιχεία

Στην συνέχεια μεταφέρονται λίγα στοιχεία βιογραφικά πού παρέχουν πολύτιμα διδάγματα προς όλους μας.

Η αδελφή Μαρία γεννήθηκε στις 20 Ιουλίου του 1947 στην κατεχόμενη κωμόπολη της Κυθραίας. Εκ γενετής είχε όγκο στην υπόφυση του εγκεφάλου πού της έφερε τον γιγαντισμό. Κάτι σπάνιο και παράξενο για την εποχή μας. Οι θεραπείες πού έγιναν εδώ και στο εξωτερικό δεν έφεραν κανένα θετικό αποτέλεσμα, παρά μόνον ταλαιπωρίες και πόνους.

Από τα παιδικά της χρόνια υπέφερε όχι τόσο σωματικά αλλά ψυχικά, από τον χλευασμό, την κοροϊδία και τα κρυφά γέλια του κόσμου. Δεν μπορούσε να κυκλοφορήσει εκτός από το περιβάλλον της. Ποτέ όμως δεν απάντησε σε κανένα, ποτέ δεν θύμωσε, μόνο μέσα της βαθειά πονούσε και έκλαιγε.

Ύστερα ήλθε η προσφυγιά για να επιδεινώσει την κατάστασή της. Έφυγε από τον τόπο πού την ήξεραν και την εκτιμούσαν, εστερήθηκε τους φίλους της και τους ανθρώπους πού την αγαπούσαν και βρέθηκε σ΄ ένα άγνωστο μέχρι τότε γι΄ αυτήν μέρος. Όμως η πολλή μεγάλη ψυχική δύναμη πού είχε, η αγωνιστικότητά της, η πίστις της, η αγάπη της για τον Θεό και τον άνθρωπο, την έκαναν να τα ξεπεράση όλα, να σταθή στα πόδια της, ν΄ αγνοήση τους χλευασμούς και ν΄ αρχίση μια νέα ζωή στην προσφυγιά. Μια ζωή γεμάτη προσφορά αγάπης στον άνθρωπο, όποιο και αν ήταν το κόστος γι΄ αυτήν.

Η υγεία της κλονίζεται σιγά-σιγά, οι πόνοι γίνονται αβάστακτοι, η μετακίνηση της δύσκολη, αλλά αυτά τα αγνοεί μπροστά στην σημαντική ιεραποστολική της διακονία.

Ο πόνος με τον καιρό έγινε ο αχώριστος σύντροφός της. Νύκτες ολόκληρες καθόλου δεν μπορεί να ξαπλώση. Το βασανισμένο της σώμα δεν αναπαύεται. Ούτε ένα βήμα δεν μπορεί τώρα να κάνη. Κινείται μόνο με αναπηρική καρέκλα. Συμφιλιώθηκε όμως με τον πόνο. Ποτέ δεν γόγγυσε και δεν διαμαρτυρήθηκε. Την προσωπική της ξεκούραση την αψηφούσε μπροστά στην αγάπη της για τους συνανθρώπους της πού την επλησίαζαν. Όλους τους συμβούλευε και νουθετούσε με διάκριση, τους βοηθούσε με πνευματική αρχοντιά και καθοδηγούσε με λεπτότητα και μητρική αγάπη. Όταν βρισκόταν κανείς κοντά της και συνομιλούσε διεπίστωνε την ευφυΐα της, την πλατειά της αντίληψη σ΄ όλα τα θέματα, το γερό

μνημονικό της και το χαριτωμένο χιούμορ της.

Monah_i Maria Stylianopoulou (psili) 02

Image not found or type unknown

Τους δύο τελευταίους μαρτυρικούς μήνες πού τους πέρασε ακίνητη στο κρεβάτι του Νοσοκομείου έδειξε όλο το μεγαλείο της υπομονής, της καρτερίας και της αγάπης της στον Θεό. Δεν βαρυγγόμησε ποτέ και συνεργαζόταν άψογα με τους γιατρούς και νοσοκόμους μέχρι και τις τελευταίες της ώρες. Το σώμα της γέμισε πληγές, τα πόδια της έλιωσαν και καθόλου δεν μπορούσε να κινηθή. Τίποτε σωστά δεν λειτουργούσε στον οργανισμό της, μόνον η φωνή της και η διαύγεια του πνεύματος της έμειναν μέχρι το τέλος, για να θυμίζουν τα μεγάλα τα της πίστεως, υπομονής, προσευχής και αγάπης κατορθώματα. Και σ' αυτές τις δύσκολες στιγμές είχε την φροντίδα πολλών, την δε παραμονήν της αναχωρήσεως της έδωσε εις εν Χριστώ επισκέπτην το ποσόν των 105 Κυπριακών λιρών υπέρ του μικρού ιεραποστολικού έργου τής Ορθοδόξου Κυψέλης.

Ο Κύριος ημών Ιησούς Χριστός την παρέλαβε στην Βασιλεία Του τα ξημερώματα της 20ής Ιανουαρίου του 1998, αφήνοντας πίσω της ορφανεμένες τις ψυχές πού την αγάπησαν και την πόνεσαν. Η έλλειψή της είναι αισθητή και το κενό της απουσίας της ευχόμεθα να το αναπλήρωση ο Θεός με άλλο κατάλληλο πρόσωπο πού θα παρουσίαση.

Γενικά η αδελφή Μαρία εβίωσε κατά το θέλημα του Θεού σε όλη της την ζωή. Το

φωτεινό της παράδειγμα προς μίμησι και αντιγραφή μας.

Της αξιομακαρίστου αδελφής Μαρίας η μνήμη είθε να είναι αιωνία, η δε μερίς αυτής μετά των δικαίων και αγίων Αγγέλων.

Πηγή: Εκδόσεις Ορθόδοξος Κυψέλη

Μαρτυρία Μητροπολίτου Λεμεσού Αθανασίου

Αυτή η κοπέλα, μια αγία ψυχή, ήταν πανύψηλη, ήταν γίγαντας. Βέβαια στο τέλος καμπούριασε, περπατούσε με σίδερα, μετά με καροτσάκι. Εγώ την πρόλαβα πού περπατούσε ίσια. Είχε γιγαντισμό, ήταν παραμορφωμένη. Τα παπούτσια της, έχω ένα παπούτσι της στο μοναστήρι, ήταν 57 νούμερο, τόσο πράγμα σαν βάρκα, η παλάμη της ήταν 3 φορές μεγαλύτερη από την δική μου.

Monah_i Maria Stylianopoulou (psili) 03

Image not found or type unknown

Να σας πω πώς την γνωρίσαμε. Είχαμε έναν δικό μας μοναχό τον π. Νήφωνα, ο οποίος πουλούσε μήλα σε σακούλια όταν ήταν πρώτη Λυκείου και πήγε να πουλήσει μήλα. Χτύπησε την πόρτα και την άνοιξε η Μαρία, μόλις την είδε από τον φόβο του, της πέταξε τα μήλα κι όπου φύγει φύγει. Ήταν όμως η αιτία να γνωριστούν

και να συνδεθούν πνευματικά και αργότερα μέσω αυτού να γνωρίσομεν και εμείς την μακαριστή Μαρία.

Αυτή η κοπέλα, ήταν μια αγία ψυχή, πραγματικά μια αγία, παρ’ όλο που ήταν ένα τέρας εξωτερικά, και το πρόσωπο της ήταν αλλοιωμένο ακόμη και τα μικρά παιδιά δεν την φοβόντουσαν. Ανέπαυε πολύ κόσμο. Ήταν δηλαδή… μια πνευματική μητέρα με όλη την σημασία της λέξεως.

Αυτή η κοπέλα ήταν μία τυπικά χριστιανή στα πρώτα χρόνια και η μητέρα της καλή χριστιανή. Όταν μεγάλωσε και μεγάλωνε και έγινε δυσθεώρητη, έγινε 2.30 μ., αφού στο Νοσοκομείο έβαλαν δύο κρεββάτια τα ένωσαν για να την χωρέσει, όταν πέθανε το φέρετρό της ήταν από εδώ μέχρι εκεί πού είναι η καρέκλα.

Την ζήτησαν στην Αμερική και πήγε, με έξοδα της Κυβερνήσεως, για εξετάσεις. Για να ερευνήσουν το φαινόμενο. Συνήλθαν εκεί οι μεγάλοι γιατροί κ.τ.λ. κι άλλος έλεγε γιγαντισμό κι άλλος διάφορες θεωρίες. Δεν μπορούσαν όμως επακριβώς να δουν τί έπαθε η Μαρία κι έγινε τόσο μεγάλο πράγμα, τόσο μεγάλος άνθρωπος. Και βέβαια της είπαν τότε πώς είχε ένα πρόβλημα. Όλο το κεφάλι της μέσα είχε όγκο, ο οποίος πίεζε τα μάτια και θα έχανε το φως της, θα τυφλωνόταν.

Οι Αμερικάνοι προσφέρθηκαν να αγοράσουν τον σκελετό της και αυτή λυπήθηκε πάρα πολύ, όταν το άκουσε, γιατί ήταν ένα φαινόμενο γι΄ αυτούς έτσι να την διατηρήσουνε για λόγους επιστημονικούς.

Σ΄ αυτήν την κατάσταση επέστρεψε στην Αθήνα μετά από την Αμερική, και μια κοπέλα της λέει εκεί, δεν πάμε να δούμε το γέρο Πορφύριο στην Πεντέλη; Η Μαρία δεν είχε ιδέα από γέροντες κι απ΄ αυτά τα πράγματα, και της λέει: τί να μου πει κι αυτός ο γέρος! Με πήγαν στην Αμερική και με είδαν τόσοι επιστήμονες, τί να μου πει κι αυτός ο γέρος! Έλα πάμε, είναι και τυφλός και δεν μιλάει και καλά. Η Μαρία είπε, είναι και τυφλός και δεν ακούει και καλά… Η Μαρία, ήταν σε μια κατάσταση απελπισίας, τέλος πάντων από δώ από κει την έπεισαν να πάει.

Πήγε λοιπόν, και μαζί της πήγε η μητέρα της πού ζει ακόμα (σημείωση πλέον έχει κοιμηθεί), η κ. Κωνσταντία, μια μοναχή κι η κοπέλα εκείνη πού πήγε κι άλλοι δύο άνθρωποι.

Πήγαν στο κελί του γέροντα, ήταν τυφλός ο γέροντας Πορφύριος κι όταν μπήκαν μέσα της λέει: γιατί σου έλεγε η φίλη σου να έρθεις και δεν ερχόσουν και της είπε ακριβώς τί έλεγε η Μαρία. Αύτη ντράπηκε και της λέει τί έπαθες; Λέει, γέροντα θα χάσω το φως μου κι έκλαιγε. Της λέει, όχι παιδί μου το φως σου, τα κόκκαλά σου θα σπάζουν… Του λέει, όχι γέροντα, τα κόκκαλά μου είναι γερά, δεν έχουν τίποτα τα οστά μου, το φως μου θα χάσω. Της άπαντα όχι το φως σου, τα οστά σου. Αυτή

το επαναλαμβάνει τρίτη φορά, γέροντα το φως μου.

– Όχι το φως σου, τα οστά σου θα συντρίβουν. Αυτή δεν καταλάβαινε.

Της λέει ο γέροντας, γονάτισε. Γονάτισε όπως μπόρεσε κι ο γέροντας έβαλε τα χέρια του πάνω στο κεφάλι της κι άρχισε να προσεύχεται. Και μου έλεγε η Μαρία, αισθανόταν μέσα το κεφάλι της να βράζει ολόκληρο, οπότε της λέει ο γέροντας: δεν θα χάσεις το φως σου, τα οστά σου θα βγουν, θα τρίβονται τα οστά σου. Αύτη δεν πίστεψε. Λέει ο π. Πορφύριος, από που το έπαθες αυτό, σου είπαν οι γιατροί; Του απάντησε: γέροντα οι γιατροί δεν βρήκαν την αιτία, είπαν γιγαντισμός είναι, δεν βρήκαν την αιτία.

Λέει στην μητέρα της: εσύ θυμάσαι πού ήσουν έγκυος στην Μαρία; Η Μαρία ήταν 43 ετών τότε, λέει η μητέρα της ε! θυμούμαι. Της λέει θυμάσαι, όταν ήσουν δύο μηνών πού έκανες πολλούς εμετούς; Θυμάμαι αμυδρά γέροντα. Θυμάσαι πού σε πήγε ο άντρας σου σε έναν γιατρό; πού να θυμάμαι τώρα τον γιατρό; και αρχίζει ο γέροντας να της περιγράφει: θυμήσου που κατεβαίνατε με λεωφορείο από το χωριό σας, κατεβαίνατε σε μια πλατεία και της περιγράφει την πλατεία πριν από 42 χρόνια, σε πήρε ο άντρας σου και σε πήγε στον τάδε δρόμο κι άρχισε να της διηγείται τον δρόμο κι η Κωνσταντία άρχισε να θυμάται τον δρόμο εκείνο, σε πήγε σ΄ έναν τόπο πού η πόρτα ήταν πράσινη, στο ιατρείο του ανθρώπου εκείνου. Μπήκες μέσα και του είπες ότι κάνεις πολλούς εμετούς από την εγκυμοσύνη και σου έδωσε ένα φακελάκι με χάπια, με 15 χάπια μέσα, τα θυμάσαι; λέει θυμάμαι γέροντα. Λέει ο Γέροντας τα χάπια εκείνα ήταν χάπια επιληψίας, έκανε λάθος ο γιατρός, τα ήπιες και παραμορφώθηκε το έμβρυο γι΄ αυτό κι έγινε έτσι η κόρη σου. Και πραγματικά, το έστειλαν το μήνυμα αυτό στην Αμερική, κι ήταν πραγματικώς επιστημονικά. Αυτή όμως μετά τελικά τί έγινε; Σταμάτησε να χάνει το φως της κι άρχισε να τρίβονται τα κόκκαλά της. Μια φορά ήμουν παρών εγώ, πού ένα κόκκαλο από την πλάτη της τρύπησε το δέρμα της και βγήκε έξω, συντρίβονταν τα κόκκαλά, διαλύονταν τα κόκκαλά, όπως ακριβώς της είχε πει ο π. Πορφύριος. Ο γέροντας, όταν βγήκε η Μαρία έξω, είπε: αυτή είναι μια αγία, και περιέγραψε την Μαρία.

Επικήδειος Λόγος εις την κηδείαν της Μοναχής Μαρίας († 20 Ιανουαρίου 1998)

Αρχιμανδρίτου Εφραίμ, Καθηγουμένου Ιεράς Μεγίστης Μονής του Βατοπαιδίου

Αγαπητή μας Μαρία,

Σου απευθύνομαι πρόσωπον προς πρόσωπον, διότι γνωρίζω ότι η ψυχή σου, το πνεύμα σου είναι παρούσα σ΄ αυτή την πνευματική συνάθροιση που οι πνευματικοί

μας αδελφοί συνοιθρήσθησαν για να σου απονέμουν τον τελευταίο ασπασμό.

Gerontas Iosif Vatopaidinos & Monah_i Maria Stylianopoulou (psili) 04

Image not found or type unknown

Ο τελευταίος ασπασμός, αγαπητή μας εν Χριστώ αδελφή Μαρία, απονέμεται μόνο στο πολύαθλο σώμα σου, διότι η ψυχή σου είναι ζώσα και ευρίσκεται μαζί με το Χριστό και τους αγίους και περιμένει την κοινή ανάσταση για να αναστηθεί και αυτό και συνδοξασθεί συν πάσι τοις αγίοις.

Αγαπητή μας Μαρία,

Αν και ζούσες στον κόσμο εν τούτοις δεν ήσουν εκ του κόσμου, αλλά κατόρθωσες -το και δυσκατόρθωτον- να μεταθέσεις το πολίτευμά σου στον ουρανό και να αγαπήσεις εξ όλης σου της ψυχής τον Κύριο μας και να τον κάνεις νυμφίον σου και πατέρα και μητέρα και αδελφόν και φίλον και ο Οποίος σε ηξίωσε της απροσμετρήτου δωρεάς του μεγάλου και αγγελικού σχήματος διά των χειρών του σεβαστού Γέροντός μας Ιωσήφ. Συνεδέθημεν πνευματικώς και ο σεβαστός Γέροντας Ιωσήφ είναι κοινός μας πατέρας. Ως εκ τούτου είσαι και σύ μέλος της αγιορείτικης αδελφότητάς μας και θα εξακολουθήσεις να παραμένεις εις τον μέλλοντα αιώνα.

Κατά την συμμετοχήν σου στο μυστήριο της ιεράς εξομολογήσεως πάντοτε άφηνες να εκχυθεί ο πόθος σου τον οποίον είχες για τον Χριστόν. Η φιλόθεος ψυχή σου πάντοτε επτερύγιζε στους ουρανούς, καίτοι έζης εν μέσω γενεάς σκολιάς και

διεστραμμένης. Δεν παρεσύρθης από τα ωραία του κόσμου, τον πλούτον, τας ηδονάς, την ματαίαν δόξαν... Ο Κύριός μας σου επεφύλαξε φρικτόν μαρτύριον καθ' όλην την ενταύθα ζωήν σου. Ποτέ δεν γόγγυσες, ποτέ δεν μεμψιμοίρησες, αλλά όλα σου τα δεινά, τα μετέθετες στον Θεόν και τα έκανες συνάλλαγμα προς εξαγοράν της βασιλείας των ουρανών. Και τώρα ιδού, η ώρα του θερισμού έφθασε, ευφράνθητι Μαρία και σκίρτησον εις τας αγκάλας του Νυμφίου Σου Χριστού, του οποίου το κάλλος ηράσθης. Δράμε ωσεί έλαφος προς τας πηγάς των υδάτων για να τρυγήσεις τους καρπούς των μαρτυρικών σου σωματικών πόνων και κόπων, των αέναων προσευχών σου, της αγάπης πού σαν γνησία μητέρα επεδείκνυες προς όλους τους πάσχοντας και θλιβομένους. Μαρτυρούν οι ίδιοι οι εν Χριστώ αδελφοί σου, γι΄ αυτό και ευρίσκονται πέριξ του πολυάθλου σου σκήνους για να δώσουν τον τελευταίο ασπασμό, σαν άλλην συμμαρτυρία για να εισέλθεις μετά παρρησίας εις το ενδότερον του καταπετάσματος «ένθα πρόδρομος υπέρ ημών εισήλθεν Ιησούς αιωνίαν λύτρωσιν ευράμενος». Κατατρύφησον του Κυρίου Μαρία και χοροβάτησον ωσεί αμνός εις τα όσα ωραία σου ητοίμασεν ο Δεσπότης Χριστός, ως αντάμειψιν της σταυροφόρου ζωής σου, τα οποία «ους ουκ ήκουσε και επί καρδίαν ανθρώπου ουκ ανέβη», διότι έγνω ο Κύριος ότι τον ηγάπησες πολύ.

Εκεί στην αιώνιον σου δόξαν πέριξ του θρόνου του Θεού μέμνησο και ημών των ταπεινών αδελφών σου, που ακόμη ευρισκόμεθα στο στάδιο του αγώνος και ο φόβος είναι εναργής και το τέλος αβέβαιον, ίνα και ημείς καταντήσωμεν εις άνδρα τέλειον εις μέτρον του πληρώματος του Χριστού και ομοθυμαδόν εν εκείνη τη ημέρα ακούσωμεν το «Ευ δούλε αγαθέ και πιστέ· επ' ολίγα ης πιστός επί πολλών σε καταστήσω· είσελθε εις την χαράν του Κυρίου σου», καθώς και συ σήμερον το ακούεις. Γένοιτο. Αμήν.